

REINKARNAČNÍ SOUVISLOSTI díl I. - Sestup duše ke zrození

Karel Funk

Mnohokrát jsme tím již prošli a ještě projdeme. Čím? Fází sestupu duše z duchovních světů ke zrození na zem. Po projití kámalokou (očistcem) prochází duše úrovní devachanu – nebes, kde prožívá vše krásné, k čemu si na zemi vytvořila předpoklady (vztahové, umělecké, duchovní). Pak nastane čas přípravy na další vtělení. Duchovní úrovně pomalu mizí. Zalistujme si volně v knize Maxe Hoffmeistera Záhady početí (nakl. Fabula). Nalezneme zde mnohé potřebné i zajímavé, co poskytuje duchovní věda Rudolfa Steinera. Naše Já musí za pomoci duchovních hierarchií připravit k dalšímu životu nejen tělo fyzické, ale i astrální a éterické. Jak se to děje? Trochu se u toho zastavme.

Jak si vybíráme rodičovský pár?

Po určité době na „onom světě“ se nám duchovní svět jaksi rozplyne a člověk ho vnímá už jen povšechně, začíná jeho pozornost opět přitahovat pozemský svět.

Hledáme vhodné prostředí pro zrození. Zatímco jsme dříve měli zájem jen o nebe, nyní se zajímáme o zcela konkrétní lidi, kteří jsou dole na zemi, ba o určitou posloupnost generací, kterou tvoří a na jejímž konci pak stojí rodiče, kteří nás zrodí.

Často hledá duše své rodiče jaksi "narychlo", létá rychlostí myšlenky od jednoho páru ke druhému po celé zeměkouli. Rozmyslnější, vyspělejší duše, která má významnější úkol, nespěchá. Pohlíží pak dolů i mnoho let na generace, na jejichž konci stojí její vyhlédnutá matka a otec. Pak spouští dolů k rodičovskému páru to, co bylo zformováno nejprve v duchovním světě jako mocný, obsáhlý duchovní zárodek-model fyzického těla. Ten se postupně zmenšuje, aby se pak mohl spojit s fyzickým zárodkem v matčině těle. Tento duchovní zárodek je zprvu majestátní a velký jako samotný vesmír. Ba z vesmíru i pochází. Během přípravy člověka na návrat do fyzického světa a prohlížení generací, z nichž pak budou pocházet vyhlédnutí rodiče, se z duchovního světa spolupodílí na vývoji této generační řady. Během této doby se zárodek stále umenšuje k reálné velikosti tělesného zárodku. Než člověk jako duševní bytost sám sestoupí, pošle dolů napřed tento fyzický zárodek.

Pár, přistupující k početí,

často netuší, s jakou touhou je jeho počínání sledováno zrozující se dušičkou. Jako to? Vtělující se individualita totiž přivádí milující se k sobě. – Praobraz člověka, který se chce vtělit, si již přičlenil astrální (cítivou) substanci a ta působí nyní dolů na cit a vášeň lásky vyhlédnutého páru. Ba mnohdy i s ohledem na požadavky budoucího osudu přivádí budoucí rodiče k sobě. To, co dole na Zemi pulzuje jako astrální vášeň, to v sobě zrcadlí astrálně sestupující bytosti. Tedy astrální substanci shora sestupující, jde v ústrety astrální cit milujících. Je ovlivněn substancí toho, co sestupuje k inkarnaci. Znovu je tedy vtělující člověk účasten na volbě svých rodičů. Podle toho, jaký je, nebo jaké potřebuje okolnosti k vývoji, bude přitahován

k dotyčnému páru. Zde vidíme, že dítě v určitém smyslu rodiče milovalo již před oplodněním, a proto k nim bylo nasměrováno. Láska rodičů je tedy odpovědí na lásku dítěte, je opětuující láskou. Tak máme vysvětlení rodičovské lásky jako vrácení toho, co je jim dáno v lásce dítěte ještě před vznikem fyzického člověka.

Duchovní model fyzického těla,

ktejý jsme si v duchovním světě připravili, se smrští a padá do proudu rozmnožování fyzického rodičovského páru. Duše ještě dlí v duchovním světě, zatímco fyzický zárodek již při početí sestupuje a noří se do dědičného proudu předků. To, co jsme získali za minulého života jako duchovní stránku, je rozhodující i pro přípravu k další inkarnaci. Toto vědění je však poškozeno, když v pozemském životě nevyvíjíme zájem o své zemské i duchovní okolí. A když člověk s touto uzavřeností projde smrtí a do duchovního světa si nepřinese předpoklady, aby tam přijal vše pro poznání lidského organismu, takový člověk pak sestoupí dolů na zemi s menší úrovní přípravy. Zejména v posledních desetiletích se vracíme na zem často jako duševní a charakterová nedochůdčata. Nás duchovní obraz sil se po zrození postupně naplňuje pozemskými látkami a silami. Člověk sestupuje dolů, utvořený nebem. U hmotařských lidí se to však daří stále méně, protože zde žili uzavřeně vůči vyšším světům.

Ideální postup je tento: Přijdu-li po smrti do devachanu (vyšší svět kosmu), nalézám v paměti plod vzpomínkového obrazu na poslední život. Mohu nyní srovnávat, jak jsem se v různých životech vyvinul, jaký jsem byl dříve, než jsem měl zkušenosti posledního života, a co se ze mne může stát, když k tomu přidám zkušenosti posledního života. Potom si v obraze (modelu) vytvořím nové tělo, které stojí o stupeň výše než to z minulé inkarnace.

Následuje společná práce s duchovními bytostmi na modelu fyzického těla? Jak to probíhá?

Model se buduje ze struktury celého vesmíru. Jakmile člověk v první polovině své cesty mezi smrtí a novým zrozením překročí sféru Saturnu, opustí tak sféru planet a vstoupí do oblasti devachanu, která se označuje jako oblast zvěrokruhu a stálic. Zde společně s hierarchiemi připravuje duchovní zárodek svého fyzického těla. Ten je dosud nesmírně velký. Pracuje s kosmickým intuitivním vědomím, s hlubokým vnitřním uspokojením. Duše se totiž dívá na své fyzické tělo jako na cíl v příštím pozemském životě, ale ještě není proniknuta žádostmi, nýbrž jen okouzlena tím, čím vlastně je toto lidské tělo z univerzálního hlediska. Zde dokáže být ještě sjednocena s celým duchovním vesmírem, když z hvězdných světů formuje budoucí tělo jako chrám bohů - bytostí zvěrokruhu.

Jak zde nyní zodiak působí?

Dejme si příklady některých znamení. Začneme Skopcem – Beranem. S duchovními bytostmi, jejichž fyzickým odleskem (projevem, něčím jako fyzické tělo člověka) je souhvězdí Berana, s nimi duše pracuje na své budoucí hlavě, která se jednou zhutní ve fyzickém těle. V době, kdy během putování světem stálic zvěrokruhu dosáhne souhvězdí Býka, pracuje s těmito hierarchiemi, tentokrát na budování budoucího hrtanu a oblasti plic. Tady také jakoby zesponu nahoru, do sféry Býka, září

z planetární sféry duchovní stránka Marsu. V pohybu Marsu se nyní vyjadřuje vše, co člověk kdysi na Zemi udělal špatně nebo dobře prostřednictvím svých mluvidel. Každou nepravdu a vše špatné, co řekl, mu duchovně vyzařuje Mars do sféry Býka, když se touto sférou propracovává.

Zde vidíme, čím je vzpomínka na vlastní minulé skutky: Po smrti shledáváme, že tato vzpomínka je zapsána do vesmíru a dokonce z vesmíru jako logos mluví k naší budoucnosti. Takže na svém budoucím těle (třeba s ohledem na oblast mluvidel) pracujeme z planetárních sfér rušení nebo podporování podle toho, jak jsme na zemi dřív mluvili (pravdivě nebo lživě, čistě nebo oplzle apod.). Již z tohoto příkladu je na jednu stranu zřejmé, že duchovní zárodek našeho fyzického těla je poznamenáván individuální karmou již v úrovni přípravy na onom světě. Na druhé straně si ujasněme, jak důležitá je výchova. Zda dítě lže, nebo se učí říkat pravdu, závisí velkým dílem také na našem vlastním chování. Neseme přitom odpovědnost za své jednání, které pro právě žijící dítě může plně působit teprve v příští inkarnaci, protože psychicky morální působení se může založit až do struktury duchovního zárodku fyzického těla. Zda se toto založení v příštím zemském životě plně uplatní, závisí také na péči okolí.

Ale přesto: Člověk z devachanu nahlíží pohyby planet, např. jak se Mars pohybuje směrem k Býku. Tyto pohyby tvoří písmo, které současně zní, a je to hvězdné písmo, které se našimi vlastními činy vepisuje do vesmírného prostoru.

Popojďme ještě kousek. Uvažujme nyní, jak Já s duchovním zárodkem cestuje například souhvězdím Lva: Slunce nám zde popíše to, čeho jsme se jako nedokonalosti dopustili z lehkomyšlnosti, a naopak i to, co šlo z hloubi srdce; naše sympatie a antipatie, které souvisejí s naším temperamentem, s naším pozemským krevním oběhem. Podle toho dostaneme zdravé či churavé srdce a krevní oběh. Sami jsme u toho, volíme si to. Takže na našem budoucím těle pracujeme tak, že nám celý náš dřívější život zaznívá jako řeč planet z vesmírného prostoru. Z příkladu tří souhvězdí vidíme, že své budoucí fyzické tělo můžeme připravit jen díky této neustálé řeči hvězd. Zde se ocitáme u kořene toho, proč každý náš orgán ovládá nějaké znamení, i proč silami tohoto znamení lze nemocný orgán léčit.

Tvorba budoucího astrálního (cítivého, pocit'ujícího) těla. Jak probíhá?

Důležité je zde ono období-fáze života na onom světě, kdy člověk vědomě prožívá vztahy k těm duším, s nimiž měl vztah na zemi. Mezi ním a dušemi, se kterými byl na zemi, nastane zrcadlení. V poslední třetině mezi smrtí a novým zrozením přijde čas, kdy si z těchto zrcadlových obrazů tvoříme své astrální tělo. Složíme tyto obrazy dohromady do svého astrálního těla. Takže sestupujeme-li z duchovního do fyzického světa, v astrálním těle si neseme to, co jsme v životě mezi smrtí a novým zrozením do sebe opět přijali po zrcadlení, které naše činy v minulém pozemském životě našly dušičky, do kterých jsme nějak zasáhli.

V první polovině cesty mezi smrtí a novým zrozením ještě zůstává zachován extrakt, výtěžek astrálního těla minulého života. Ono zrcadlení se zdá být nezbytné pro uvědomění a tedy i rozvinutí vlastní aktivní činnosti. V tomto extraktu astrálního

těla zrcadlově nahlíží duše tento výtěžek minulého života a z astrální oblasti si pak skládá své budoucí činné astrální tělo. To se tvoří zcela individuálně. R. Steiner uvádí tento příklad: Rozsypeme-li na papír železné piliny a pod papírem pohybujeme magnetem, formy a linie se tvoří podle sil magnetu; podobně je astrální substance, nepravidelně v kosmu rozptýlená, přitažena a uspořádána podle sil, které jsou v duši a které odpovídají tomu, k čemu se tato duše v dřívějším životě dopracovala. Tak si člověk sám skládá své astrální tělo. A jaké je další dění?

Následuje tvorba éterického těla

(též životního, oživujícího, pránického, též těla životních procesů). Tvoří se v této fázi: Duchovní zárodek fyzického těla nás předešel a sestoupil dolů, zařadil se na konec řady generací, kterou jsme viděli; ztratili jsme ho, v duchovním světě jsme osaměli. Objevuje se zde pocit postrádání, který vnímáme velmi silně. Toto osamění způsobuje, že toužíme po ingrediencích světového éteru, které si stahujeme z celého duchovního světa. Z těchto přitažených éterických substancí si tvoříme éterické tělo. To se pak asi ve třetím týdnu poté, co na zemi nastalo oplodnění, spojí s tělesným zárodkem, který se popsáním způsobem utvořil podle duchovního zárodku. Když člověk porodem opět vstoupí do života, slévá se zde éteričnost dvou kvalit: nově vytvořené éterické tělo, a do něho se vlije a pronikne ho i esence dřívějšího éterického těla. Proto má člověk ve svém novém životě krom nového, čistého éterického těla i tu éterickou substanci, která obsahuje výsledky dřívějších žití.

Vidíme, že ještě než se spojíme se svým vlastním životním zárodkem, tvoříme si své vlastní éterické tělo. A v něm je vetkán „balíček“ určité morální hodnoty. Ten nyní vstřebáváme do svého Já, do svého astrálního těla, ale také do éterického těla. Vše pak spojíme s fyzickým tělem. Tak přenášíme na Zemi také svoji karmu.

Shrňme to takto:

Základní všeobecná lidská tělesná podoba je podmíněna vyvinutým duchovním zárodkem fyzické lidské podoby. Vytvoření individuálního typu člověka je podmíněno soutokem řady předků z generačního proudu na jedné straně, a individuálního utvoření duchovního zárodku podmíněného karmou na straně druhé.